ל) ועי' תוס' שבת כל. ל) [עד מוט שבת מו. ד"ה אי לענין טומאה], ב) [מגילה ב:], ג) חולין קכב:, ד) שם נדה נה., ה) ול"ל אייבון, ו) ברכות טו. חולין קכג., ז) "ר"ל טו. חילין קכג., ז) "ר"ל וכו" החימוץ" ליתא בס"א, מ) [חולין קכב.], ע) בס"ח:ליאכל, י) [ל"ל רב חסדא], (ל) וועי' תום' שנת כל: ל) [וע מוט שכנו כו: ד"ה לפי וחוס' בילה כו: ד"ה ועל החלה], ל) [ל"ל שמעון בן אלעזר], מ) [ל"ל רבאן, נ) ל"ל כר"ש בן

הגהות הב"ח

(A) רש"י ד"ה וכן להעלותוד"ה אבל הד"א: (3) ר"הנפסח וד"ה ובשאר הד"א: (ג) ד"ה וארבע" וד"ה ומאי סד"ח: (ד) תום' ד"ה לא מקרא וכו' שאם היתה קורא לה שם לא היתה יכולה לאפותה וכו' ולכך אין דוחה:

גליון הש"ם

גמרא כגון דאיכא פחות מכביצה. עיין שנת לל ע"ל תד"ה לי לענין: שם הא קמ"ל דשיעורא דמיל. עיין טורי אנן מגילה דמיל. עיין טורי אנן מגילה : ע"ב ד"ה הא קמ"ל:

מוסף תוספות

א. שהאוכל חוליז א. שרואוכי בטהרה. חי' **הר"ן.** ב. שאם כפי' רש"י מה ענין לפניו ולאחריו והלא הגבל הוא עומד ויכול לילך ארבעת מילין לכל צד. חי' רבינו לוד. ג. דלתפילה היינו להתפלל בעשרה והוא רוצה ללון בעיר שאין בה עשרה אם יש לפניו ד׳ מיליז עיר סמוכה צריד ד. במידי דמנקי. תוס׳ הרלח״ע. ה. [ד]ניכר שלהנאתו הוא מדליקו שאם היה רוצה היה אוכלו. שאין לגבוה ממנו כלום. תוס' שאנץ. י. ז. דרבנן היא. לש"י שס. ח. כגון זב וזבה ונדה וו. כגון זב וזבה ונדה ובעל קרי. שס. ט. [ד]לאחר שעירבה ברוב חוליז יכול לאכול זר או כהן בימי טומאה לאחר או כהן בימי טומאה לאחר ר. כ״ל. שביטלה. שס. שביטרוו. עס. יי ניתן. אמאי צריכה לכל הני טעמי בגמרא הואיל ואי בעי מיתשיל עלה כו׳. תוס׳ שלון. יא. דכשהתנור מלא משביח את הפת יותר

רבינו חננאל

מכשהוא ריקם. תוס' ל"פ.

ואמר אביי וכן לענין צירוף טומאה, וכי קתני וכן לענין כיצד כגון דאיכא פחות עריבה, ואית בה כזית בצק ונגעי בה, בפסח דאיסורא המכי בהן, בכסוד הא סודא חושבו להאי בצק ולמשקליה קאי מצטרף, ואי נגעה בה טומאה איטמי. אבל בשאר ימות השנה אם מקפיד עליו ובעי למשקליה מצטרף, ואי לא לא, אלא הרי הוא כעריבה דלא מצטרף. ודחי רבא אי הכי מצטרף מיבעי

טהרה לעריכה. כגוז שזו העריכה טמאה היא והטבילה ונמצא כה בצק בסדקיה. בפסח דאיסורא חושבו וחייב לבערו. חוצץ

לענין לירוף טומאה. כדמפרש ואזיל דבפסח תליא מילתא בשיעוריה: ובשחר ימום השנה חיכה פלוגחה. חילוק בין מקפיד לשחינו מקפיד והיינו דתנא סיפא אם מקפיד עליו: דאילא פחות מכבילה אוכלין

נגעו בהן חוכלים טחורים: בפסח.

דאיסור חמד מחשבו ועושהו חשוב

הואיל וכזית הוזכר להיחשב לענין

איסור חמץ דלא בטיל לגבי עריבה

כדתניא רישא השתא לענין טומאה

נמי לא בטיל לגבי עריבה ומלטרף

להשלים לכבילה ואע"ג דאין מקפיד

עליו ומטמא את אחרים: בשאר

ימות השנה. דליכא למימר איסורו

חישובו בהפידה תליה מילתה הם

מקפיד עליו מלטרף דחשיב אוכלא

הואיל וסופו ליטלו: וכן להעלות לה

טהרה לעריבה. תליא נמי בשיעורא

ולא שיעורא בפסח ואם מקפיד

עליו קאי אשאר ימות השנה כגון

דאיטמי וקא מטביל לה וקאמר

דבפסח הואיל ובכזית עובר עליה

ובדפנות איסורו חישובו דעל כרחו

לריך ליטלו וחייץ דלא הוי כעריבה

ואפי׳ אינו מקפיד עליו (א): אבל בשאר

ימות השנה. בין מרובה בין מועט

בקפידא תליא מילתא: וכן להוריד

טומחה לעריבה. על ידי בלק זה

תליא נמי בימות הפסח בשיעורא

ולאו שיעורא ואם מקפיד עליו אשאר

ימות השנה קאי: ה"ג והיכי דמי כגון

דנגע שרן בהחי בלק: בפסח.

דכזית איסורו חישובו חייך ולא הוי

כעריבה ולא נחתא לה שום טומאה

לעריבה ואפילו אין מקפיד עליו

ובפחות מכזית כי אינו מקפיד עליו

לא (כ): ובשאר ימות השנה. אם מקפיד

עליו אפילו בפחות מכזית חולך: ואם

רולה הוא בקיומו הרי הוא לעריבה.

והוי כאלו נגע שרך בעריבה ממש:

בותבר' בלק החרש. שחין ניכר חם

החמין אם לאו שמשונה הוא כחרש

הזה שיש לו אזנים ואינו ניכר אם

שומע אם לאו דאין אדם עומד על

בירורו ועל דעתו. לישנה החרינה בלק

החרש קשה כחרש ואינו ניכר שהחמיץ

ר"ל הכסיפו פניו ואין סידוק לסימן

החימון»: אם יש כיולא בו שהחמין.

אם יש עיסה אחרת שנילושה בשעתה

וכבר החמילה: גב" ממגדל נוניא

לטברית. דהיינו מיל: לגבל ולחפלה

כו'. משום דרבי אבהו אמר ריש לקיש נקט לה: לגבל. המגבל

עיסת אחרים בשכר וכלי בעל הבית טמאים עד ארבע מילין

הטריחוהו חכמים לילך למקוה לטבול כליו. וכן לתפלה אם מהלך

אדם בדרך ובא עת ללון ולהתפלל אם יש בית הכנסת לפניו ברחוק

ארבע מילין הולך ומתפלל שם ולן שם. וכן לנטילת ידים לאכילה

אם עתיד למצוא מים לפניו בד' מילין הולך לשם ונוטל את ידיו:

ר' אייבו אמרה. להא מילתא משמיה דריש לקיש ולא ר' אבהו אמרה: וארבעה מילי אמר כה. לשיעור ארבע מילין היינו חלת

וחדא מוסיף (ב): ומאי היא עבוד. שיעור עבוד של עור רך המטמא

כבשר כגון הנך דחשיב בהעור והרוטבים ארבע מילין הוא לבטלו

מתורת בשר מחמת עיבודו: כולן. כל אלו שמנו חכמים בהעור

והרוטב שעורותיהן מטמאין כבשרן מפני שהוא רך ודרכו לאכולש:

דנגעו בהאי בלק. הדבוק בעריבה ונגעה בהן טומאה ואיטמי והדר לענין צירוף מומאה בפסח ובשאר ימות השנה איכא פלוגתא היכי דמי כגון 60 דאיכא פחות מכביצה אוכלין ונגעו בהאי בצק בפסח דאיסורו חשוב מצמרף בשאר ימות השנה דבקפידא תליא מילתא אם מקפיד עליו מצמרף אם רוצה בקיומו הרי הוא כעריבה מתקיף לה רבא מי קתני מצמרף והא חוצץ קתני אלא אמר רבא וכן להעלות מהרה לערובה היכי דמי כגון דאיממי הך עריבה ובעי לאטבולי בפסח דאיסורו חשוב חוצץ ולא סלקא לה מבילה בשאר ימות השנה בקפידא תליא מילתא אי מקפיד עליו חוצץ ואם רוצה בקיומו הרי הוא כעריבה מתקיף לה רב פפא מי קתני וכן לענין מהרה הא לענין מומאה קתני אלא אמר רב פפא וכן לענין להוריד מומאה לעריבה היכי דמי מכגון דנגע שרץ בהאי בצק בפסח דאיסורו חשוב חוצץ ולא נחתה לה מומאה בשאר ימות השנה דבקפידא תליא אם מקפיד עליו חוצץ אם רוצה בקיומו הרי הוא כעריבה: בותני' בצק החרש אם יש כיוצא בו שהחמיץ הרי זה אסור: גמ' אם אין שם כיוצא בו מהו א"ר אבהו אמר ר' שמעון בן לקיש כדי שילך אדם ממגדל גוניא למבריא מיל יונימא מיל ∘הא קמ"ל דשיעורא דמיל כממגדל נוניא ועד מבריא א"ר אבהו אמר רבי שמעון בן לקיש ילגבל ולתפלה ולנטילת ידים ארבעה מילין אמר רב נחמן בר יצחק אייבו אמרה וארבעה אמר בה וחדא מינייהו עבוד דתנן סיוכולן שעיבדן או שהילך בהן כדי עבודה מהורין חוץ מעור האדם וכמה כדי עבודה א"ר (אינייא) א"ר ינאי כדי הילוך ארבעה מילין א"ר יוםי ברבי חנינא יהלא שנו אלא לפניו אבל לאחריו אפילו מיל אינו חוזר אמר רב אחא ומינה מיל הוא דאינו חוזר הא פחות ממיל חוזר: מתנר' כיצד מפרישין חלה במומאה ביו"מ יר"א אומר לא תקרא לה שם עד שתאפה

בן בתירא אומר תמיל בצונן א"ר יהושע

24 כהן קטן חזיא ליה כדאמר בפרק עד כמה (בכורות כז.) אין תרומת ח״לו אסורה אלא למי שטומאה יוצאה עליו מגופו חוכן פסק בה״ג בסדר פסח בשם רב כהן לדק ריש מתיבתא ואפי׳ ליכא כהן קטן אי איכא כהן גדול שרי דחזיא ליה ע"י ביטול ברוב כדאמר התם רבה מבטל לה ברוב ואכיל לה בימי טומאה " וא"ת ואמאי לא שרינן לאפות חלה טמאה מטעם דאמר 0 (ר"א בר' שמעון) בפ"ב דבילה (דף יז.) אף ממלאה אשה תנור פת אע"פ שאינה לריכה אלא לככר אחד מפני שהפת נאפה יפה כשהתנור מלא ואמר מ' (רבה) התם הלכה י כר״ה ברבי שמעון והפילו נהמר דהסור להפוח מפני שהסור לטלטלה מכל מקום כי לא קרא לה שם אמאי לריך לטעמא דהואיל' ואור"י דטעמא [דאמרינן] בבילה לא שייך אלא בתנור"א אבל כשאופה תחת גחלים לא: תבויל בצוגן. אור"י דר"א ורבי יהושע לא פליגי אבן בתירא שלא תועיל הטלה ללונן והיכא שאירע שהרא לה שם אור"ת תטיל בלונו:

הואיל

אחד איז מטריחיז אותו אם רצה יפריש חלה שלימה על כולן כדחניא בגמרא [מח:] דקסבר רבי אליעור הסל שהוא רודה מן החנור לחוכו מצרפו לחלה: ידיו בעפר ומתפלל. גם אוכל בבלאי חמתות בלא נטילה. וכז עבודת העור בהלוד ארבעת מיליז נקרא עבודה ונטהר. ומפורש

ייר בצפר המופלים או או הצבוב אי המומר בל איל ליות בין בדור הופרום. בפרק העור החינום. <mark>מרגני'</mark> כיצד מפרישין חלה בטומאה ביום טוב ר' אליעור אומר כו'. פירוש יש חייבין להפריש חלה וליתנה לכהן. ובשאר ימות

השנה מפרישה ונותנה לכהז עיסה זו אפויה וכז ביום טוב. אבל הטמאה ביום טוב אסור לאפות אותה שאינה ראויה לאכילה. . ילשריפה נמי אסורה לפי שאין שורפין קדשים ביום טוב, וכבר פירשתי חלת חוצה לארץ בפרשת שלח לך לפיכך לא הארכנו.

ימחין עד שיגיע לאוחו גבל והשתא א"ש דלא שנו אלא לפניו קאי אכולהו -: ולתפלה. נראה כפירוש הקונטרס יולא כערוך דפירש לתפלה היינו לרחוץ ידיו להתפלל דהיכי דמי אי בעידנא דללותא הא אמרינן בברכות (דף טו.) י (אביי) לייט אמאן דמהדר אמיא בעידן ללותא דכתיב ארחץ בנקיון כפי ואי שלא בזמן מפלה מאי איריא ד' מילין אפי' טובא נמי: לא תקרא לה שם עד שתאפה. שמס היה (ד) קורא לה שם לא היה יכול לאפותה ולא לשורפה דאין שורפין קדשים ביו"ט כדיליף בבמה מדליקין (שבת כד:) והיינו נמי טעמא הא דתנן התם אין מדליקין בשמן שריפה ביו"ט ותימה בשלמה פסול קודש הין שורפין ביו"ט שאין יכול להנות ממנה בשעת שריפה אבל תרומה טמאה שיכול להנות ממנה בשעת שריפה אמאי אין שורפים כמו שמותר להדליק בשמן של חולין להנאתו כך ישרוף תרומה טמאה להנאתו וכי מפני שמלוה לשרוף מיגרע גרע וחירך ריב"ח דשמן של חולין מוחר להדליק להנאחו כמו שמותר לאכולה אבל תרומה טמאה דאסורה בכל ההנאות נמלא שההבערה אינה להנאה אלא לשם מצות שריפה אלא שהתורה לא הקפידה אם יהנה ממנה בשעת שריפה לכך אין דוחה יו"ט כשאר שריפת קדשים מידי דהוי אנדרים ונדבות למ"ד אין קרבים ביו"ט

לגבל. פי׳ בערוך דבאדם אהמהלך בדרך מיירי דומיא דתפלה

דאם יש גבל העושה עיסתו בטהרה ברחוק ד' מילין

(בינה דף יע.) אע"פ שיש בהן היתר לאכילת אדם כיון דעיקרו לגבוה וכהנים משולחן גבוה קזכו אסור לשוחטן ולמ"ד קרבים קסבר עיקר שחיטה לנורך אדם אבל שריפת תרומה טמחה חינה לשם הנחה מדאסר כל שאר הנאות אלא ודאי לשם מלות ביעור הוא ור"י פי׳ דודאי מותר לשרוף ביו"ט תרומה ללורך אוכל נפש דלא שייך למימר משולחן גבוה קא זכו אלא דגזרינן לצורך אטו שלא לצורך דשלא לצורך אסור מן התורה דגמרינן מקדשים שאין שורפין ביו"טי : עד שתאפה. אומר ר"י אנן שרינן לקרות לה שם קודם אפייה אע"ג דפסקינן כר"א דהא אי איכא

שהילך בהן. דרך עורות לשוטחן לפני דריסת רגלי אדם וזהו תחילת עיבודן: אלא לפניו. אנטילת ידים ואתפלה דמהלך בדרך קאי דאילו גבל ילך עד ד' מילין דמה יש לו להפסיד: ומינה. מהא דר׳ יוסי בר׳ חנינא דאמר בהדיא אפי׳ מיל אינו חוזר דוקא מיל קאמר הא פחות ממיל חוזר: ב**ותבר׳ ריצד מפרישין חלה בטומאה.** שנטמאת העיסה ושוב אין חלה הניטלת ממנה ראויה לאכילת כהן כילד מפרישין אותה ביום טוב של פסח הרי אין יכול לאפוחה מאחר שאינה ראויה לאכילה ולשהותה לשורפה לערב אי אפשר שלא תחתיץ ולשורפה או להאכילה לכלבים אי אפשר שאין שורפין קדשים ביום טוב: רבי אליעור אומר לא סקרא לה שם. חלה: עד שחאפה. תחלה דאכתי כל חדא וחדא חזיא ליה דמפרים מכל חדא פורתא ולאחר אפייה

> טוה דלם ביה בכך שהו השוא היה המהודה אות ביה ביה בכך בכך אין, בשהו זה והחשבה ביב בכברות המהודה לו שנילה ואינו חוצץ. וגם זה ולא עלתה לה טבילה ושנים בשאר ימות השנה אם רוצה בקיומו הרי בצק זה כעריבה ועלתה לו טבילה ואינו חוצץ. וגם זה נדנה בכך בכך בכץ הכי היוכן לענין טומאה להוריד טומאה לעריבה, היכי דמי כגון דדביק בצק בהאי עריבה ונגע שרץ בכצק, בפסח דחייב לבערו לאו כגופה דעריבה דמי ולא נטמאת העריבה, בשאר ימות השנה אי מקפיד לקלפו ולא נחתה י. לה טומאה לעריבה, ואם רוצה בקיומו הרי הוא כעריבה, וכאלו בגופה של עריבה נגע השרץ ונטמאת העריבה. בצק החרש

בד א מיי׳ פ״כ מהל׳ כלים כלכה נו: ב מיי' פ"ה מהלי חמץ הלכה יג סמג בה ב מייי לאוין עה טוש"ע או"ח סי׳

מנט סעיף ב: מנט טעיף ב. בו ג מיי פ״ח מהלי ביכורים הלי יא: בז ד מיי׳ פ״א מהל׳ שאר אבות הטומאה ה"ט: בח ה מיי׳ פ״ד מהל׳ עשיו יט טוש"ע או"ח סי

לב סעיף ד וסימן קסג סעיף א: במ ו מיי׳ פ״ג מהלכות י"נו הלכה נו חמג לאוין עה עט טוש״ע אוי סי׳ תנו סעיף ב וסי׳ תהו

מוסף רש"י לגבל. הלש עיסתו בטהרה וחוא שכיר לבעל הבית ולריך למים להטביל כליו, יטריח עלמו ארבעה מילין עד שיגיע למקוה ו ויותר מכאן אין ניותר מכאן אין עליו לטרוח מן הסתם אלא אם כן נותן לו בעל הבית שכר הליכה (חולין קכב:). ולתפלה. המהלך בדרך וגמר בלבו ורולה ללון מבעוד יום, אם יש בית הכנסת לפניו עד ארבעה מילין יטריח וילך שם כדי להתפלל (שם). ולנטילת ידים. לאכילה ואין לו מים ויש מים לפניו לסוף ארבעה מיליו, ימתיו עד שיגיע תינון, יתמין עד שיגיע למיס (שם). אייבו אמרה. להא שמעתא משמיה דריש לקיש, והשומע טעה בין אייבו לאבהו (שם בין אייבו לאבהו (שם קבג.). וארבעה אמר בה. וארנעה דנרים היה לומר כה בשיעור ד' מילין (שם). וחדא מנייהו עבוד. האי כדי עכודה דמתניתין (שם). וכולן. העורות שמנו חכמים להיות מטמחין כבשר, שעיבדן או שהילך בהן כדי עבודה. כדרן שרגילין לתת עור לפני דורסן, טהורין. שבטלן מתורת כשר (נדה נה.).

רבינו חננאל (המשך) אם כיוצא בו שהחמיץ. כלומר אם יש מי שלש בבת אחת עמו והחמיץ אותו הבצק, גם זה אסור שחמץ הוא, ואע״פ שהוא חרש ואין אדם יכול להרגיש בו. אין שם כיוצא . בו, אם שהה משעה שגמר הלישה כשעור הליכת מיל יוי שוראי החמיץ. אמר אסור שודאי החמיץ. אמר אבהו אמר ריש לקיש לגבל, כגון שיש לפניו גבל לפניו מים ליטול ידיו ולנטילת ידים רוצה לאכל ואין לו מים ליטול ידיו ארבעת מילין. פירוש אם יש גבל העושה עיסתו בטהרה, או אם יש מים ברחוק ארבעת מילין לפניו, ימתין עד שיגיע לגבל ההוא שעושה בטהרה ויעשה לו עיסתו בטהרה. וכן לא יתפלל ולא יאכל עד שיגיע למים ויטול ידיו. והני מילי